

Тя освободи мълчаливо ржката си, после се обърна къмъ стъклената врата. Отъ залата идѣше цвѣтенъ шумъ, канделабритѣ маркираха съ бледнитѣ си гроздове следитѣ на любовенъ гроздоберъ. Музиката бѣ спрѣла.

—Елате,—каза малката маркиза тихо. Донъ Педро се изправи и поклони мълчаливо. Тя повтори: — елате.

Въ залата бѣ синьо и розово, плафонътъ се стопяваше въ овали, срѣдъ кафяния сосъ плаваше голотата въ класични пози. Долу се смѣсваха цвѣтята на дамитѣ съ атлаза на дрехитѣ имъ въ непрекъснатата везба; кавалеритѣ се кланяха перманентно въ тѣснитѣ си кюлоти, сякашъ залепнали въ бистрия медъ на паркета. При едно сантиментално кресло отъ розово дърво херцогъ де Сентъ-Обри ламентираше въ стила на първия любовникъ. Когато забеляза маркизата, той се затече съ очевидна грация и застина отведнажъ въ облигатната поза. Лелята суфлираше:

—Божествено създание,—започна той,—сърцето ми очаква скжпитѣ ви заповѣди.—Той продължи въ терца:—о, то е обречено само на васъ,—въ квинта: азъ ви любя!

Ала той съгледа внезапно диагоналнитѣ крачки на Ибрахимъ Хасанъ, фиксира строго върха на обущата му и едва му остана време да му промълви: *mon Dieu*. А Ибрахимъ Хасанъ се вече кланяше, ржката му бѣ силна и черна, когато я постави на сърцето си: жбитѣ му блѣснаха по-силно отъ камъка на тежкия пръстенъ. Той изрече равно и церемонно: